

Baade Stillingerne som offentlige Kønslæger i København og som Karantænelæger maa betegnes som særdeles ansvarsfulde Lægestillinger. Førstnævnte ere oprettede efter Ophævelsen af den offentlige Protistution for at bekæmpe og hindre Udbredelsen af socialt saa betydningsfulde Sygdomme som Kønssygdomme. Til Belysning af disse Stillingers Betydning skal nævnes, at Antallet af Patienter, som i København (Frederiksberg ikke medregnet) aarlig behandles af de offentlige ansatte Kønssygelæger er 5—6000, medens det samlede Antal af anmeldte Kønssygdomme aarlig er 9—10,000. Yderligere skål tilføjes, at Antallet af Kønssygdomme og navnlig af Syfilis i de senere Aar synes at være stigende, ikke mindst mellem de indkaldte værnepligtige Soldater. At Stillingerne som Karantænelæger, der ere oprettede for at bevare Befolkningen mod Indførelse i Landet af de alvorligste Farsoter, høre til de allerbetydningsfuldeste, behøver ikke nærmere at paavises. En Fejltagelse her vil let kunne faa de aller alvorligste saavel sanitære som økonomiske Følger.

Forinden Sundhedsstyrelsen gaar over til at behandle de enkelte Lægers Forhold, skal man i al Almindelighed fremsætte sit Syn paa Spørgsmaalet om Misbrug af Morfin.

Det er en Erfarings sag, at man saavel mellem Læger som mellem Ikke-Læger finder Mennesker, der kan holde deres Forbrug af Morfin indenfor saadanne Grænser, at de gennem mange Aar, saa vidt man kan skønne, kunne bevare deres sjælelige Evner uskadede. Man skal imidlertid bemærke, at dette sikkert hører til Sjældenhederne og kun findes hos Individuer, der overhovedet kun bruge i smaa, ikke stigende Doser. Man skal dog gøre opmærksom paa, at der altid er Fare for, at saadanne Individuer, selv om de i længere eller kortere Tidsrum kunne ophøre med Brugen af Morfin, ved en eller anden, ofte ubetydelig, Lejlighedsaarsag, f. Eks. Modgang, Sorger, Overanstrengelse, o. lignende pludselig begynde at stige med Dosis og herved komme til at repræsentere en virkelig Fare. Selv om Sundhedsstyrelsen overfor Læger, der høre under ovennævnte Kategori, under almindelige Forhold ikke vil finde Anledning til at skride ind imod dem til Fratagelse af deres jus practicandi, maa man dog bestemt hævde, at det Faktum, at en Læge periodevis har været hengiven til vanemæssig Brug af Morfin, af Hensyn til den ovennævnte, altid tilstedeværende Mulighed ikke vilde kunne foreslaa at ansætte en Læge, om hvem slikt var Sundhedsstyrelsen bekendt, i nogen ansvarsfuld offentlig Stilling.

Ganske anderledes stiller Forholdet sig overfor saadanne Morfinister, der have været hengivne til Misbrug af Morfin i store stigende Doser. Erfaringsmæssigt viser det sig nemlig, at saadan gennem længere Tid fortsat Misbrug neppe nogen Sinde undlader at sætte dybe Spor i deres sjælelige Karakter, at de trods Afvænningskure og længere fri Perioder sikkert kun ganske undtagelsesvis helbredes varigt, men at man saa at sige altid vil se, at der efter længere eller kortere Tids Forløb indtræder Tilbagefald, som for hver Gang er vanskeligere tilgængelig for Behandling, og hver Gang repræsenterer en yderligere Svækkelse af Individets moralske og intellektuelle Personlighed. Det er i saadanne Tilfælde altid vanskeligt at faa sikre og paalidelige Oplysninger fra de paagældende Patienter, da det er en velkendt Erfaring, at de paa alle Maader og ved alle Midler søge at skjule eller at give usandfærdige Fremstillinger af deres Tilstand og Morfinforbrug. Specielt er denne Fare for Morfinmisbrug til Stede for Læger, for hvem Adgangen til Morfin er saa let, og hvis anstrengende og ofte opslidende Virksomhed frister til Brugen af dette Middel. Naar Sundhedsstyrelsen ser tilbage paa den betydelige Række morfinistiske Læger af denne Kategori, om hvis Skæbne den har Kundskab, kan man neppe nok finde et eneste Eksempel, hvor man med Sikkerhed kan sige, at det trods flere eller færre Afvænningskure og alvorlig personlig Kamp baade fra dem selv og deres nærmeste er lykkedes varigt at fri dem for deres Tilbøjelighed. Tværtimod repræsenterer deres Liv en stadig Nedgang og Kamp, hvor frie Perioder veksle med Perioder, hvor Morfinforbruget stiger, og hvis Udgang vel altid bliver skæbnesvanger (Selymord, tidlig Død, Alkoholisme, Cocainisme, Sindssygdом, aandeligt og legemligt Forfald). Hvor noget saadant er godtgjort om en Læge, vilde Sundhedsstyrelsen i Henhold til ovenstaaende formentlig kun undlade at gøre Skridt til Fortabelse af jus practicandi paa Betingelse af, at den paagældende indlagdes til Afvænnning og dernæst blev holdt til Observation paa en lukket Afdeling mindst 1 Aar, samt at han gik ind paa efter sin Udskrivning stadig at holde Sundhedsstyrelsen bekendt med sin Tilstand. At ansætte en Læge, der periodevis har